

Indskrænkning i den første Uddannelsesetid med 15 Dage mod, at man gav Slip paa de 5 Dage af Genindkaldelsen og beholdt de 6 Dage for Reserven og de 2 Dage til Alarmeringen. Naar dette nu er Tilfældet, og naar man i Virkeligheden fra de sagkyndiges Side meget stærkt holder paa de 6 Dage og paa de 5 Dage til Genindkaldelsen, og man ogsaa nødvendig vil give Slip paa de to Dage til Alarmeringen, saa ser jeg ikke, at der i Virkeligheden er nogen stærk Begrundelse for, som Flertallet her vil, at gaa hen og sætte Tjenestetiden op — det er det, som her foreslaas det høje Ting — til 174 Dage. Desuden koster det 62,000 Kr. aarlig.

Hvad § 155 vedrørende Forfremmelserne angaar, skal jeg indrømme det ærede Medlem, der førte Ordet for Flertallet under Nr. 5, at enten Administrationen faar denne Bestemmelse, eller den ikke faar den, har den Ret til at handle, som den hidtil har gjort ved Udnævnelserne. Baade Hærloven af 1867 og Hærloven af 1880 sige udtrykkelig, at Forfremmelserne til Stabsofficerer eller Avancementet fra Kaptajn til Oberstløjtnant o. s. v. ske ved Valg, og naar det er Tilfældet, sker det jo, uden at man er berængset til at tage Hensyn til Alderen. Det eneste, man bør tage Hensyn til, er Dygtigheden, og det var ogsaa oprindelig den Grundsetning, man havde i 1867 under Forhandlingerne om Hærloven, at der særlig skulde tages Hensyn til Dygtigheden ved disse Forfremmelser, og saa ogsaa til det, at Forfremmelserne fandt Sted saaledes, at de øverste Spidser ikke var alt for gamle, naar de skulde bruges under farefulde Forhold. Krigen i 1864 havde nemlig givet os adskillige Erfaringer i saa Henseende. Det, der her foreslaas, er i Virkeligheden kun en Tilslutning til denne Betragtning, en Tilslutning, som jeg tror, at Rigsdagen i Virkeligheden gerne burde give. Thi jeg tror, at det for Hærens Vedkommende er det eneste rigtige Princip at lægge til Grund og for Landet selvfølgelig ogsaa det heldigste — Hæren er jo kun til for Landets Skyld —, at Hæren, naar den under farefulde Omstændigheder skal bruges, maa staa med Førere, der virkelig ere baade legemlig og aandelig mobile, og som ere i Stand til at kunne tage Ansvar fuldt ud. Man kan fejle, ganske vist; det kan vise sig, at den Mand, som i Fredstid har været dygtig, under farefulde Forhold kan have en eller anden Mangel, men det meste taler dog for, at

den Mand, som i Fredstid er dygtig, har gode Evner og stor Begavelse til baade administrativt og paa anden Maade at kunne udføre sin Gerning, og som har Konduite, saa han ogsaa i farefulde Tider vil være den rette Mand paa den rette Plads.

De Indvendinger, der have været gjorte mod Springavancementerne, have tidligere været forhandlede, saa jeg finder ingen Anledning til særlig at tage dem op nu. Forholdet er jo det, at det for Tiden neppe vil blive mere end hvert tredje Avancement, der vil blive, hvad man kalder et Springavancement. Jeg tror, at denne Bestemmelse bør bibeholdes.

Da Befæstningsloven først kommer for senere, skal jeg selvfølgelig ikke nu udtale mig om den eller de til den stillede Ændringsforslag.

Rambusch: Ja, der er jo ikke megen Grund til en vidtløftig Imødegaaelse af den højtærede Ministers Udtalelser, da der jo nu fra begge Sider er fremført, hvad der taler for og imod de forskellige Ting. Jeg skal kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger.

Hvad Fodfolkets Indskrænkning med 100 Mand angaar, er det meget sundt, at 40 Mand paa Sjælland ikke er ret meget, og det var noget, som i og for sig kunde friste os til at frafalde vort Forslag paa dette Punkt, men paa den anden Side er Sagen den, at man allerede er gaaet længere ned med hele Udskrivningsmassen, end vi anse for rigtig, og saa bliver enhver Nedsættelse yderligere betænkelig. Jeg maa derfor fremdeles anbefale, at man stemmer for vort Forslag.

Hvad Københavns Væbnings Artillerikompanier angaar, er det fra sagkyndig Side gjort gældende, at man vil have fuld Brug for dem i alt Fald de første Aar, at man ikke har nok til at besætte Landbefæstningen, naar man ikke kan regne med dem.

Med Hensyn til Fodfolkets Omorganisation, skal jeg gerne indrømme, at ogsaa andre end den højtærede Minister drager Fordelen ved de 3 Batailloner pr. Regiment noget i Tvivl, men hvad vi her have foreslaaet, er dog støttet ret kraftigt ved den Skrivelse, Udvalget har indhentet fra den kommanderende General paa Sjælland og Generalstabens Chef, som hævde, at Regimenterne paa 3 Batailloner blive betydelig mere effektive, og at det navnlig er saa meget mere nødvendigt ikke at gøre Regimenterne for store, som vore